

[Steen Folke.]

dig for næsten alle; det blev aftalt ved sidste års augustforlig og fuldbyrdet ved overenskomstindgrebet i april i år. Samtidig aftalte de samme partier med socialdemokratiet i spidsen, at den automatiske dyrtidsregulering skulle nedbrydes, og det starter man på her den 1. september, hvor staten tyvstjæler den første dyrtidsportion fra alle lønmodtagere.

Men foruden overenskomsterne og dyrtidsreguleringen er der jo en tredje mulighed for at få noget mere i lønningsposen, nemlig lønglidingen, hvad enten det sker som resultat af stilfærdige forhandlinger eller som resultat af aktioner. Her kommer nu regeringen med ubønhørlig konsekvens og fremsætter et lovforslag, som skal forhindre, at lønarbejderne på denne måde kan opretholde deres realløn.

På den baggrund forekommer det mig ærligt talt noget hyklerisk, når handelsministeren i et svar til erhvervsudvalget – bilag 8 – skriver:

»Regeringen har tidligere givet udtryk for, at den ikke kan acceptere yderligere indgreb af indkomstpoltisk karakter på lønområdet end loven, som ophøjede mæglingforslaget til lov.«

Hvis ikke det her foreliggende lovforslag er et forsøg på indgreb af indkomstpoltisk karakter på lønområdet, så hedder handelsministeren Erasmus Montanus.

Nu vel, der kunne tænkes skrapere indkomstpoltiske foranstaltninger, og regeringen har jo tidligere været meget nær ved at foreslå en direkte kriminalisering af lønstigninger. Men et indkomstpoltisk indgreb er det nu alligevel, og som citeret lægger handelsministeren egentlig heller ikke skjul på det.

Man skal ikke lade sig forvirre af, at indgrebet umiddelbart retter sig mod priserne; hensigten er stadig klar, og effekten vil også være det, i hvert fald i et vist omfang. Man kan selvfølgelig tænke sig arbejdspladser, hvor arbejderne er stærke nok til at gennemtvinge lønstigninger, og hvor virksomhederne derefter forhindres af denne lov i at vælte lønstigningerne over på priserne. Det er naturligvis en af grundene til, at hverken Industrirådet eller Håndværksrådet er særlig begejstrede for lovforslaget. Men det er lige så klart, at netop den type lønstigninger, som ikke betales af forbrugerne, men af virksomhedernes profiler, efter VS' opfattelse er helt fine. Vi ved imidlertid godt, at arbejderklassen som helhed ikke er stærk nok til på den måde at sejle op imod en lov som denne. Der er ingen tvivl om, at loven

faktisk vil give de fleste arbejdsgivere et rygstød til at nægte lønforbedringer, og derfor vil VS gå imod den. Vi ser den som et ganske klart element i regeringens forsøg på at gennemtvinge en såkaldt indkomstpoltik, der i praksis alene retter sig imod lønarbejderne.

Men samtidig med at vi vender os imod denne lov, vil vi da opfordre lønarbejderne til at rejse lønkrav ganske uanset loven. Det er oven i købet stadig væk – trods alt – legalt at gennemtvinge en hvilken som helst lønforhøjelse. Arbejdsgiveren har så to muligheder: enten selv at bære omkostningerne eller at forhøje priserne på en sådan måde, at monopoltilsynet ikke får kendskab til sammenhængen. Det sidste er sikkert ikke særlig uoverkommeligt; i hvert fald er den ekstra bemanning i monopoltilsynet, som kommer i medfør af dette forslag, så ringe, at der slet ikke kan blive tale om effektiv kontrol.

En lille detalje vil jeg gerne have frem, og jeg vil derfor gentage et spørgsmål til ministeren, som blev stillet i et samråd i udvalget. Jeg vil bede ministeren gentage svaret – det går jeg ud fra han ikke har noget imod. Spørgsmålet lød: »Kan lønstigninger opnået i kraft af det bevægelige lønsystem tillades indregnet i priserne?« Det vil jeg gerne bede om et klart svar på her fra talerstolen.

Jeg vil slutte mine bemærkninger om lovforslag nr. L 197 med at omtale en pudsig detalje. Handelsministeriets teknokrater har nemlig opfundet et nyt ord i forbindelse med dette lovforslag, og da det ikke er hver dag, det danske sprog beriges med nye ord, skal det ikke gå upåagtet hen. Det nye ord er »uoverenskomstmæssig«, og det står i bemærkningerne til den dupliserede udgave af lovforslaget. Hidtil har vi måttet klare os med overenskomster. Dem var der nogle der ikke havde, ligesom der var nogle, der ikke overholdt dem, og det kunne give anledning til nogle uoverensstemmelser, men ikke til uoverenskomster. Men nu må man forstå, at hvis man ikke har en overenskomst, har man en uoverenskomst, så pas bare på! Det lyder da ildevarslende, og det varer nok ikke så længe, før det bliver ulovligt at foretage sig noget uoverenskomstmæssigt.

Om de andre forslag kan jeg kun nå at sige nogle få ting. De to andre regeringsforslag, lovforslag nr. L 195 og nr. L 196, om statstilskud til produktudvikling og om lån til håndværk og mindre industri, er jo støtte til kapitaljerne af den slags, som VS hele tiden konse-